

[Mølgaard]

greb. Vi vil have overenskomstetablering i frihed.

Spørgsmålet om overskriften er ikke det væsentlige i denne sammenhæng. Ganske væsentligt er det, at skriften på væggen står malet med store bogstaver, Ø og D, som noget, der kan blive et spøgelse, der kan dukke op i ly af det, som er fremme. Det er vel det eneste, der kan få os til at overveje en mere velvillig indstilling til sagen, end vi som udgangspunkt principielt må indtage over for dette forslag, sådan som det er fremsat fra forslagsstillernes side.

Kurt Hansen (VS):

Jeg må konstatere, at der bestemt ikke er meget at takke for her i forbindelse med behandlingen af dette beslutningsforslag fra SF, DKP og VS.

Sigtet med forslaget er jo ganske klart en genindførelse af den automatiske dyrtidsregulering. Når vi lægger vægt på, at der er tale om en genindførelse, er der slet og ret, som det også blev nævnt fra hr. Jørgen Jensens side, tale om, at vi ønsker en genindførelse, fordi al tale om automatik i form af dyrtidsregulering i denne overenskomstperiode er tom snak. Det er der simpelt hen ikke nogen realiteter i. Sagen er den, at det er blevet dikteret via denne lov, som vi gerne så ophævet med dette forslag, at der maksimalt må komme én dyrtidsportion til udbetaling hvert halve år. Derfor skal det over for dem, der har antaget, at der var en fejl i forslagets overskrift, hermed manes i jorden; det er ikke tilfældet.

Arbejdsministeren kunne ikke på nogen måde gå ind for forslaget. Det var kun fem måneder siden, loven blev til, sagde han, og det var samtidig et led i den økonomiske politik, som regeringen førte. Ja tak, men det, der er sagen, er, at den økonomiske politik, som regeringen bygger på, nemlig indkomspolitikken, slet og ret er en økonomisk politik, der i hele sit sigte vender sig mod arbejderklassen og lønarbejderne. Den indkomspolitik, som arbejdsministeren talte om, omfatter ikke andre områder end lige netop lønindtægterne. Netop under forhandlingerne om det augustforlig, som dette dyrtidsrøveri også er en konsekvens af, spurgte vi i udvalget, hvad der sker med indtægter på jord, indtægter på fast ejendom, indtægter

ved sjakren med ejerlejligheder, renteindtægter og indtægter på en del andre områder. Vi fik det ganske klare svar fra ministeren, at på disse områder blev der ikke foretaget nogen form for indgreb.

Altså det viser klart og tydeligt det, vi har sagt hele tiden, at der er tale om ren og skær lønpolitik, og at det indgreb, som man foretog over for dyrtidsportionerne, er et meget vigtigt led i denne økonomiske politik fra regeringens side, og vi er naturligvis interesseret i, at det tages af bordet.

Så hører vi det fra regeringens side, som vi altid hører fra regeringen og socialdemokratiet, nemlig at man ikke ønsker principielt at foretage indgreb i parternes frie forhandlingsret. Det er selvfølgelig noget sludder. I forbindelse med socialdemokratiske regeringer har der lige fra 1924 været foretaget en 26-27-28 indgreb over for parterne på arbejdsmarkedet. Ingen anden regering har gennemført indgreb af så gennemgribende art, som socialdemokratiske regeringer har gjort det igennem tiderne. Det er altså slet og ret hykleri, når man herfra siger, at man er principielt modstander af det ene og det andet. Man er principielt parat til, når kapitalejerne forlanger det, at gå ind og bruge statsmaskineriet i en regulering til fordel for kapitalejerne eller en form for omfordeling til fordel for kapitalejerne, hverken mere eller mindre.

Arbejdsministeren siger også, at forslaget og dets bemærkninger på nogle områder er misvisende og tendentiøse, bl. a. med den begrundelse, at de penge, der skal i ATP-fonden, bestemt ikke forsvinder nogen steder hen, det er jo lønmodtagernes ejendom – og alt det gas, som vi har hørt til trivialitet. Ja, undskyld jeg bruger dette udtryk, men sådan opfatter jeg det faktisk, når man taler om, at det er lønmodtagernes ejendom. Jeg ved ikke, om de går ind i en eller anden form for pensionsordning, eller om de ryger ind i en eller anden stor ØD-fond, som skal bruges til at lave yderligere tvangsopsparing og indkomspolitik over for lønarbejderne. Men sagen er, at der i hvert tilfælde ikke er gunstige udsigter til, at lønarbejderne nogen sinde får de penge, som de skal betale ekstra i skat til ATP-fonden, at se igen. Jeg er for den sags skyld fuldstændig flintrende ligeglad med, om der er enighed i ATPs styrelse eller mellem arbejdsmarkedets parter i øvrigt.